

DOWODZENIE W SPORACH Z ZAKRESU PRZEWOZU DROGOWEGO TOWARÓW

Wzory pism

Michał Wojdała

Wolters Kluwer

Materiały uzupełniające na stronie:
<https://www.profinfo.pl/materiały-dodatkowe>
będą dostępne do 31 grudnia 2029 r.

Jeżeli w książce nie ma zdrapki
z kodem aktywacyjnym,
prosimy o kontakt
tel. +48 801 044 545

DOWODZENIE W SPORACH Z ZAKRESU PRZEWOZU DROGOWEGO TOWARÓW

Wzory pism

Michał Wojdała

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 1 stycznia 2024 r.

Recenzentka

Dr hab. Joanna Studzińska, profesor ALK

Wydawczyni

Magdalena Stojek-Siwińska

Redaktorka prowadząca

Paulina Ambroży

Opracowanie redakcyjne

Agnieszka Witczak

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegając przystępujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujmy prawo i własność

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2024

ISBN 978-83-8358-281-8

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. +48 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluger.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9
Wstęp	13
Rozdział I	
Istota dowodu i dowodzenia w procesie cywilnym	25
1.1. Pojęcia dowodu, źródła dowodowego i środka dowodowego	27
1.2. Pojęcie zasad postępowania cywilnego	44
1.3. Realizacja wybranych zasad postępowania cywilnego w kontekście sporów wynikłych na tle przewozu drogowego towarów	57
1.3.1. Zasada prawdy	57
1.3.2. Zasada kontrydiktoryjności	60
1.3.3. Zasada równości stron	62
1.3.4. Zasada jawności	64
1.3.5. Zasada bezpośredniości	70
1.3.6. Zasada koncentracji materiału procesowego	75
1.4. Istota dowodzenia w procesie cywilnym na przykładzie sporów z zakresu przewozu drogowego towarów	78
1.5. Podsumowanie	89
Rozdział II	
Podmioty postępowania dowodowego	91
2.1. Sąd	91
2.1.1. Zagadnienia ogólne	91
2.1.2. Właściwość rzeczowa	97

2.1.3. Właściwość miejscowa	101
2.1.4. Umowa prorogacyjna	107
2.1.5. Kognicja sądu	112
2.1.6. Jurysdykcja	119
2.2. Strony procesu cywilnego	123
2.2.1. Zdolność sądowa	124
2.2.2. Zdolność procesowa i zdolność postulacyjna	127
2.2.3. Legitymacja procesowa	129
2.2.3.1. Legitymacja procesowa w sporach toczących się na tle przepisów krajowego prawa przewozowego	132
2.2.3.2. Legitymacja procesowa w sporach toczących się na tle przepisów konwencji CMR	141
2.3. Nadawca	144
2.3.1. Status nadawcy	144
2.3.2. Prawa i obowiązki nadawcy	148
2.4. Odbiorca	150
2.4.1. Status odbiorcy	150
2.4.2. Prawa i obowiązki odbiorcy	162
2.5. Przewoźnik	164
2.5.1. Status przewoźnika	164
2.5.2. Prawa i obowiązki przewoźnika	179
2.6. Podsumowanie	180

Rozdział III

Przedmiot dowodu w sporach z zakresu przewozu

drogowego towarów	181
3.1. Ogólne zagadnienia przedmiotu dowodu w sprawach cywilnych	182
3.1.1. Pojęcie faktu i twierdzenia o faktach	182
3.1.2. Rodzaje faktów i twierdzeń	189
3.1.2.1. Fakty prawotwórcze, tamujące powstanie prawa i niweczące prawo	189
3.1.2.2. Fakty dodatnie i ujemne	191
3.1.2.3. Fakty powszechnie znane	193
3.1.2.4. Fakty znane sądowni z urzędu	201

3.1.2.5. Fakty, o których informacja jest powszechnie znana.....	204
3.1.2.6. Fakty przyznane	206
3.1.2.7. Fakty niezaprzeczone	211
3.1.3. Rodzaje faktów i twierdzeń w przewozie drogowym towarów	214
3.1.4. Kryterium istotności faktów w procesie cywilnym	217
3.2. Fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w sporach z zakresu przewozu drogowego rzeczy	225
3.2.1. Wprowadzenie	225
3.2.2. Fakty istotne dla rozstrzygnięcia przy roszczeniach dochodzonych na podstawie przepisów prawa wewnętrznego regulujących przewóz	226
3.2.3. Fakty istotne dla rozstrzygnięcia przy roszczeniach dochodzonych na podstawie przepisów konwencji CMR	234
3.2.4. Fakty istotne dla rozstrzygnięcia przy roszczeniach na zasadach ogólnych dochodzonych na podstawie przepisów prawa wewnętrznego	240
3.3. Podsumowanie	243

Rozdział IV

Zbieranie materiału dowodowego w sprawach z zakresu

przewozu drogowego towarów	244
4.1. Ciężar dowodu	245
4.2. Wniosek dowodowy	256
4.3. Działanie sądu z urzędu	259
4.4. Domniemania faktyczne i prawne	267
4.5. Dowód <i>prima facie</i> . Uprawdopodobnienie	286
4.6. Postanowienie dowodowe	294
4.7. Dowodzenie a plan rozprawy	301
4.8. Umowy dowodowe	304

Rozdział V**Wybrane środki dowodowe w sporach z zakresu przewozu**

drogowego towarów	317
5.1. Klasyfikacja środków dowodowych	318
5.2. Dokumenty	323
5.2.1. Zagadnienia ogólne	323
5.2.2. Dokument umowy przewozu	347
5.2.3. List przewozowy	349
5.2.4. Protokół ustalenia stanu przesyłki	353
5.2.5. Faktura, rachunek, cennik i podobne dokumenty	361
5.2.6. Opinia rzeczoznawcy	366
5.3. Zeznania świadków, przesłuchanie stron	370
5.4. Opinia biegłego	389
5.5. Pozostałe środki dowodowe	400
5.6. Podsumowanie	407
 Wnioski	 409
 Streszczenie	 433
 Wzory pism	 437
I. Zastrzeżenie opóźnienia dostawy	439
II. Reklamacja – uszkodzenie towaru	442
III. Pozew o zapłatę przewoźnego	446
IV. Pozew o naprawienie szkody (opóźnienie dostawy)	466
V. Pozew o naprawienie szkody (uszkodzenie towaru, odpowiedzialność <i>in solidum</i>)	476
VI. Zażalenie na postanowienie o przekazaniu	484
 Literatura	 495
 Akty prawne	 507
 Orzecznictwo	 511

WSTĘP

Transport drogowy towarów jest branżą szczególnie istotną z punktu widzenia obrotu gospodarczego. Stanowi on fundament wielu innych gałęzi gospodarki, takich jak handel i produkcja, w zasadzie na każdym jego etapie – zarówno w relacji między producentem i hurtownikiem, jak i w relacji między hurtownikiem i sprzedawcą detalicznym, a także – z uwagi na wzrost powszechności umów zawieranych na odległość – między sprzedawcą detalicznym i odbiorcą towaru, którym może być tak konsument, jak i przedsiębiorca¹. Ze względu na tę istotność prowadzenie działalności gospodarczej w tym zakresie rozpoczynają kolejni przedsiębiorcy, przy czym chodzi zarówno o mikroprzedsiębiorców, zatrudniających nierzadko ledwie kilku pracowników, jak i o większe podmioty, ze znaczącą flotą transportową. Co istotne, sytuacja taka nie zawsze była możliwa. Jak zauważa się w doktrynie, dopiero po zmianie ustroju społeczno-politycznego na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych oraz wprowadzeniu zasady wolności gospodarczej powstało tysiące przedsiębiorstw świadczących usługi w zakresie krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego, a jednocześnie spory gospodarcze poddane zostały w całości sądownictwu powszechnemu i Sądowi Najwyższemu². Z tego też względu rośnie również liczba spraw sądowych związanych z realizacją umów przewozu, w których kluczową rolę spełnia postępowanie dowodowe, realizujące się na podstawie określonych reguł. Ciężar dowodzenia zasadniczo spoczywa na stronach sporu, z uwagi

¹ Warto tu wskazać na działalność licznych przedsiębiorstw kurierskich, do której również mają zastosowanie przepisy regulujące przewóz drogowy towarów.

² K. Wesołowski, *Umowa międzynarodowego przewozu drogowego towarów na podstawie CMR*, Warszawa 2013, s. 22.

na fakt, że postępowanie dowodowe jest w gruncie rzeczy istotą tego postępowania i zmierza do wykazania zasadności roszczenia powoda oraz jego wysokości. W ramach tych rozważań konieczne jest przede wszystkim rozpatrzenie specyfiki postępowania dowodowego, toczonego się z udziałem stron umowy przewozu oraz innych podmiotów biorących udział w przewozie drogowym towarów.

W doktrynie istnieje szereg opracowań związanych z problematyką przewozu drogowego towarów o charakterze naukowym³ oraz praktycznym⁴. Prace te koncentrują się jednak głównie wokół zagadnień materialnoprawnych, wątki procesowe traktując niekiedy bardzo pobieżnie. Niewystarczające są w tym zakresie również publikacje dotyczące dowodzenia. Zagadnienia w nich poruszane mają często charakter ogólny⁵, nierzadko też odnoszą się do problematyki związanej z konkretnym środkiem dowodowym w procesie cywilnym⁶, pomijają jednak one specyfikę spraw z zakresu przewozu drogowego towarów na gruncie prawa krajowego i międzynarodowego. Nierzadko zdarza się bowiem, że orzeczenia sądowe nie odpowiadają podstawowym założeniom regulacji z zakresu przewozu drogowego towarów⁷. To sprawia, że konieczne jest opracowanie zagadnień dotyczących środków dowodowych z punktu widzenia spraw z zakresu przewozu

³ Zob. np.: D. Ambrożuk, D. Dąbrowski, K. Garnowski, K. Wesołowski, *Umowa przewozu osób i rzeczy w prawie polskim. Stan obecny i kierunki zmian*, Warszawa 2020; K. Garnowski, *Wykonanie umowy przewozu rzeczy w transporcie drogowym, kolejowym i lotniczym*, Warszawa 2020.

⁴ D. Ambrożuk, D. Dąbrowski, K. Wesołowski, *Prawo przewozowe. Komentarz*, LEX 2019, a także komentarze do Kodeksu cywilnego, które swoim zakresem obejmują regulację dotyczącą umowy przewozu (art. 774 i n. k.c.).

⁵ Zob. np. I. Gil, P. Gil, *Dowodzenie w postępowaniu cywilnym*, Warszawa 2019, oraz komentarze do Kodeksu postępowania cywilnego.

⁶ Na przykład: A. Klich, *Dowód z opinii biegłego w postępowaniu cywilnym. Biegły lekarz*, Warszawa 2016; K. Ziemianin, *Dowód z zeznań świadka w procesie cywilnym*, Warszawa 2019.

⁷ Dzieje się tak na przykład w przypadku wyroków zapadłych na gruncie konwencji CMR, gdy skład orzekający wydaje rozstrzygnięcie na podstawie odpowiedniego stosowania norm prawa wewnętrznego, nie uwzględniając bardzo ważnej funkcji konwencji, tj. jej funkcji unifikacyjnej, która wyraża się wykładnią jej przepisów w oderwaniu od norm prawa wewnętrznego. Co prawda rozwiązanie takie nie jest *per se* niedopuszczalne, jednakże powinno być ograniczane do niezbędnego minimum.

Rozdział I

ISTOTA DOWODU I DOWODZENIA W PROCESIE CYWILNYM

Postępowanie z zakresu transportu drogowego towarów jest niczym innym jak postępowaniem cywilnym, co do którego legitymacja procesowa i przedmiot sporu zostały uregulowane w przepisach prawa materialnego odnoszących się do umowy przewozu drogowego towarów. Przepisy prawa cywilnego procesowego nie przewidują szczególnych uregulowań, wynikających z przedmiotu tego postępowania, a jedyne ewentualne modyfikacje wynikać będą z układu podmiotowego dotyczącego stron postępowania. Wobec tego rozważania na temat istoty dowodu i dowodzenia w postępowaniach toczących się w związku z umową przewozu drogowego towarów można, co do zasady, prowadzić w odniesieniu do ogólnych przepisów o procesie cywilnym, z tym jednak zastrzeżeniem, że należy brać pod uwagę również szczególne przepisy prawa materialnego regulujące kwestie związane z przewozem, które miewają wpływ na kształt tego postępowania.

Procesem cywilnym, jak wskazuje się w literaturze przedmiotu, w znaczeniu ogólnym jest prawnie uregulowany kompleks czynności zmierzających do ochrony porządku prawnego zarówno poprzez skonkretyzowanie norm prawnych, jak i przez ich urzeczywistnianie¹. Jego celem jest, według W. Siedleckiego, „urzeczywistnienie obowią-

¹ M. Waligórski, *Polskie prawo procesowe cywilne. Funkcja i struktura procesu*, Warszawa 1948, s. 13.

zujących w zakresie stosunków cywilnoprawnych norm prawnych zgodnie z ich treścią społeczną oraz zaprowadzenie stanu pewności prawa i praworządności w zakresie tych stosunków prawnych, który to cel jest osiągany w procesie cywilnym przez wydanie odpowiedniej treści decyzji w postaci orzeczenia sądu kończącego ten proces² albo, jak prosto ujął to wcześniej J. Rafacz, „zaspokojenie swych roszczeń”³.

Z perspektywy przywołanego celu w sposób niebudzący wątpliwości można postawić tezę, że dla postępowania cywilnego kluczowe jest prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe. To w tym postępowaniu podmioty postępowania ustalają fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Dla prawidłowego omówienia problematyki dowodzenia w procesie cywilnym w sprawach z zakresu przewozu drogowego rzeczy należy zatem w pierwszej kolejności ustalić znaczenie podstawowych pojęć, tzn. pojęć dowodu, źródła dowodowego oraz środka dowodowego, oraz skonstruowanie terminu „dowodzenie” na potrzeby niniejszego opracowania. Wymagane jest również omówienie wybranych zasad postępowania cywilnego i ich wpływu na dowodzenie w procesach dotyczących świadczeń z zakresu przewozu drogowego towarów. Podyktowane jest to okolicznością, że zasady te oddziałują na poszczególne instytucje procesowe uregulowane w Kodeksie postępowania cywilnego i stanowią istotne wskazania interpretacyjne dla tych instytucji procesowych⁴. Z kolei katalog poszczególnych zasad, omówionych w ramach niniejszego opracowania, stanowi zbiór zasad najczęściej wymienianych w doktrynie, dlatego zasadne jest przedstawienie ich wpływu na proces dowodzenia. Przede wszystkim mogą one zauważalnie wpływać na przebieg czynności gromadzenia materiału dowodowego w danym procesie, na przykład w zakresie, w jakim zasada równości stron procesu ogranicza możliwość korzystania z dopuszczenia przez sąd dowodu z urzędu niewskazanego przez strony lub zasada koncentracji materiału procesowego może wpływać na zgłaszanie wniosków dowodowych na dalszym etapie postępowania.

² W. Siedlecki, *Przedmiot postępowania cywilnego* [w:] *Wstęp do systemu prawa procesowego cywilnego. Zbiór studiów*, red. J. Jodłowski, Ossolineum 1974, s. 157.

³ J. Rafacz, *Dawny proces polski*, Warszawa 1925, s. 1.

⁴ A. Zieliński, *Postępowanie cywilne. Kompendium*, Warszawa 2016, s. 19.

1.1. Pojęcia dowodu, źródła dowodowego i środka dowodowego

Podjmując próbę sformułowania definicji dowodu, należy w pierwszej kolejności zauważyć, że pojęcie to jest wieloznaczne – zarówno w znaczeniu słownikowym, jak i na gruncie języka prawnego i prawniczego. Ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie definicji legalnej „dowodu” w celu usunięcia tej wieloznaczności, wobec czego konieczne jest jego zbadanie na wielu płaszczyznach.

Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają definicji legalnych takich pojęć jak „dowód”, „środek dowodowy” ani „źródło dowodowe”. W związku z tym należy je zdefiniować poprzez analizę przepisów odnoszących się do tych pojęć. Wydaje się to być zadaniem niezwykle złożonym z uwagi na wielość przypadków występowania tych pojęć i to w różnym kontekście. Wobec tego analizę tę można sprowadzić do kilku podstawowych grup pojęciowych.

W pierwszej kolejności należy poddać analizie terminologię zastosowaną przez ustawodawcę w dziale III tytułu VI księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, oznaczonym jako „Dowody”. Już pierwszy przepis (art. 227 k.p.c.) tej jednostki redakcyjnej traktuje o „przedmiocie dowodu” i stanowi, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W tym kontekście wydaje się, że termin „dowód” należy traktować jako oznaczający pewien zespół czynności mających na celu wykazanie istnienia albo nieistnienia określonych faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Jednak nie można traktować tego rozumienia jako rozstrzygającego, Kodeks postępowania cywilnego zawiera bowiem szereg przepisów odnoszących się do „przedstawienia”, „przytoczenia” i „powołania” dowodu, do których odnoszą się m.in.: art. 3, 6, art. 60 § 1, art. 103 § 2, art. 126 § 1 pkt 5, art. 156¹, art. 205³ § 2 i 3, art. 205¹¹ § 4, art. 205¹² § 1 i 2, art. 210 § 1 k.p.c. W tym kontekście można uznać, że mowa jest o „dowodzie” w rozumieniu przedmiotu, za pośrednictwem którego strona postępowania ma na celu wykazanie istnienia albo nieistnienia pewnych faktów. W tym aspekcie na szczególną uwagę zasługuje treść art. 3 k.p.c., zgodnie z którym

strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Istotne znaczenie mają również postanowienia art. 6 § 2 k.p.c., który stanowi, że strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie fakty i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko, a także art. 126 § 1 pkt 5 k.p.c., zgodnie z którym każde pismo procesowe powinno, gdy jest to konieczne do rozstrzygnięcia co do wniosku lub oświadczenia, zawierać wskazanie faktów, na których strona opiera swój wniosek lub oświadczenie, oraz wskazanie dowodu na wykazanie każdego z tych faktów. Skoro zatem strona ma obowiązek „przedstawić” dowód, można przez to rozumieć sytuację, w której powołuje ona konkretne środki, za pomocą których ma zamiar wykazać istnienie albo nieistnienie pewnych faktów, np. dokumenty czy zeznania świadków albo opinie biegłych. Wbrew pozorom nie ma tu jednak sprzeczności z poprzednim rozumieniem tego terminu (wykazania pewnych zdarzeń), można bowiem „wskazać” czy „powołać” w rozumieniu „uzasadnienia twierdzenia o faktach” mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i niekoniecznie musi oznaczać to ograniczenie wyłącznie do oznaczenia środka, którym strona zamierza się posłużyć.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na dwa dalsze przepisy. Pierwszym z nich jest art. 236 § 1 k.p.c., traktujący o postanowieniu dowodowym, zgodnie z którym w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu sąd oznacza środek dowodowy i fakty, które mają nim zostać wykazane, a w miarę potrzeby i możliwości – także termin i miejsce przeprowadzenia dowodu. W powyższym zdaniu mamy więc do czynienia z dwoma pojęciami – „środkiem dowodowym”, za pośrednictwem którego strona ma zamiar wykazać pewne fakty, oraz „dowodem”, który sąd może dopuścić lub przeprowadzić. Co istotne, dowody przeprowadza sąd (por. m.in.: art. 236 § 3, art. 242, art. 307 § 1, art. 308 i art. 310 k.p.c.), a strona może co najwyżej wnieść o przeprowadzenie tego dowodu (art. 235¹ k.p.c.), co również zdaje się potwierdzać tezę o dowodzie jako zespole czynności mających na celu wykazanie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz to, że

pojęcie środka dowodowego odnosi się do substratu albo nośnika informacji, który służy do przeprowadzenia tego dowodu. Przemawia za tym również klasyfikacja dowodów przewidziana przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, który wyróżnia: 1) dokumenty, 2) zeznania świadków, 3) opinie biegłych, 4) oględziny, 5) przesłuchanie stron oraz 6) inne środki dowodowe. O ile dokumenty czy opinie biegłych mogą być traktowane w kategoriach substratu materialnego nazwy „dowód”, o tyle trudno w ten sam sposób potraktować zeznania świadków (które dopiero zaprotokołowane mogą stanowić treść dokumentu jako przedmiotu materialnego, jednak wówczas tym przedmiotem będzie sam protokół, a nie zeznania jako takie) czy przesłuchanie stron. Powyższe wskazują na określone czynności, jakie powinny zostać przeprowadzone w celu uznania dowodu za przeprowadzony. Ustawodawca nie rozstrzyga również tych wątpliwości, a wręcz je mnoży, posługując się oznaczeniem „inne środki dowodowe”, odnoszącym się wprost do „środków dowodowych”. Pokazuje to brak konsekwencji ustawodawcy w tym zakresie i posługiwanie się tymi dwoma pojęciami w sposób zamienny. O ile prosty zabieg językowy polegający na oznaczeniu wyżej wskazanego oddziału jako „inne dowody” zamiast „inne środki dowodowe” pozwoliłoby na usunięcie wieloznaczności w tym przypadku, o tyle jest ich zdecydowanie więcej. Wymienić tu można przykładowo przepisy o „zabezpieczeniu dowodów” (art. 310 i n. k.p.c.) oraz o „zabezpieczeniu środka dowodowego” (art. 479⁹⁶ i n. k.p.c.). Trudno również mówić o „zabezpieczeniu dowodu” bez jednoczesnego zabezpieczenia środka dowodowego.

To potwierdza tylko wieloznaczność pojęcia dowodu oraz niekonsekwentne posługiwanie się nim przez ustawodawcę, na co zwrócił uwagę między innymi K. Knoppek, wskazując, że „pojęcie to występuje w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego w następujących znaczeniach: 1) jako czynność dowodowa (czynność dowodzenia); 2) jako źródło dowodowe; 3) jako wynik postępowania dowodowego; 4) jako środek dowodowy”⁵. Również M. Rzewuska zauważa, że „jak wskazuje K. Piasecki, może ono [pojęcie dowodu – dop. M.W.] oznaczać: 1) przebieg rozumowania prowadzącego do przekonania o pew-

⁵ K. Knoppek, *Postępowanie cywilne*, Warszawa 2015, s. 338.

W publikacji poddano analizie zagadnienie dowodzenia w procesie cywilnym w sprawach dotyczących przewozu drogowego towarów – zarówno krajowego, jak i międzynarodowego. Omówiono m.in. następujące zagadnienia:

- pojęcie dowodu, źródła dowodowego i środka dowodowego;
- prawa i obowiązki podmiotów postępowania dowodowego;
- przedmiot dowodu w sprawach cywilnych – pojęcie oraz rodzaje faktów i twierdzeń;
- zasady postępowania cywilnego w kontekście sporów powstałych na tle przewozu drogowego towarów.

Opracowanie uwzględni najnowsze zmiany wynikające z nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego, przede wszystkim z zakresu elementów formalnych pozwu oraz właściwości rzeczowej sądów.

Cennym uzupełnieniem książki są wzory pism procesowych w najbardziej typowych dla tego typu spraw roszczeniach, m.in. pozwu o naprawienie szkody, reklamacji uszkodzonego towaru, zażalenia na postanowienie sądu o przekazaniu sprawy, dostępne na stronie: <https://www.profinfo.pl/materialy-dodatkowe>.

Publikacja przeznaczona jest dla przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie przewozu drogowego, zawierających umowy oraz występujących w roli nadawców i odbiorców towarów. Zainteresuje również pełnomocników ich reprezentujących – adwokatów, radców prawnych – oraz sędziów rozstrzygających te sprawy.

Michał Wojdała – doktor nauk prawnych, radca prawny, adiunkt na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego; uczestnik i prelegent na wielu konferencjach naukowych; autor publikacji naukowych z zakresu prawa cywilnego procesowego.

9788383582818 W01P01

ISBN 978-83-8358-281-8

9 788383 582818

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: +48 801 044 545

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

CENA 199 ZŁ (W TYM 5% VAT)